

XII РУКОВЕТ

Дека си била данаске, Цвето,
ваздан ти очи не видов,
ваздан ти очи не видов, лудо,
ни залог леба не јадов.
"Наше сам лојзе чувала, Јово,
и златан ћердан затрла!"
Не плачи, Цвето, не тужи, лудо,
ја сам ти ћердан нашао:
на бистер, ладен кладенец,
дека си овце појила, Цвето,
и мене младо гледала!

Ај! Аман, шетнала си, море, Јано,
аман, шетнала си, море, добре –
аман, по ти тесни сокаци,
аман, по ти високи чардаци!
Душо, Јано, туго моја,
срце кје ми звадиш!
Ај! Аман, ситан бисер бераше,
Аман, под грло га носаше,
Аман, ал бајадер на појас.
аман, џам шалваре од појас.
Душо, Јано, туго моја,
срце кје ми звадиш!

Да л' немам, џанум, да л' немам
русе косе, мајко-ле, де?
Твој ти је, син ти је, чифтели чапк'н,
ал' да га најде, зло да га најде,
што бехане најдо ја!
По механе пије,
по махала спије,
никад дома није,
мајко-ле!
Да л' немам, џанум, да л' немам
црне очи, мајко-ле, де?
Твој ти је, син...
Да л' немам, џанум, да л' немам,
бело лице, мајко-ле, де?
Твој ти је, син...

Цвеће цафнало, нине,
у наша градина.
Как да кајдишем, мале,
да га одкашем.
Жауно ме, миуно, мале мој,
да га одкашем.

Седи мома на пенџеру,
свиљу везе на ђерђеу,
свиљу везе, гајтан плете.
"Да ја знадем, мој гајтане,
да ће тебе стар носити,
ликом би те ја оплела,
а копривом накитила.
Да ја знадем, мој гајтане,
да ће тебе млад носити,
златом би те ја оплела,
а бисером накитила.
Да ја знадем, мој гајтане!"